

Sm R - Frob. Monhabrlester

FRA PJALTENBORG ROSENBORG

ELLER

SOMMERREVIEN 1887.

Forlaggeses Emden.

KJØBENHAVN. WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG.

nr. 270 8. 2654 x 17028422

Middagskur.

3

Allegretto.

G. Wennerberg.

No 1.

Md. Berg. 1. Vi har været til Middagskur op-pe hos en Mi-
2. Først en Midnats-pro-fes-sor, som paa Ste-der, hvor der blev
Md. Hansen. 3. Saa et fa-sten-de Dagmar Tog, det var nok fra Kjer-te-

ni - ster *M.H.* al - ler-sidst blev det vo - res Tur, vi to smaa Ci-vi-
skjæn - ket, he - le Nat - ten var tra - vet om, han var stø - vet og
min - de *M.E.* Maden i „Nal - len“ var gaaet af Rog og Kas-sea ei til at

li - ster. Kors og Stjer-ner fik O - verhaand *M.E.* skjendt vi hav-de de
støn - ket. Nu han s'ler til hver syn - dig Krop, vogt jer for Kvinder, som
fin - de. Eet dem nu kun paa Hjer-tet laa: hvad mon Lindstrøm han

fle-ste Baand! Og dog var al-ting skam ei saa flot nei tænk jer blot:
trækker op, og han la-ver en Sta-ti - stik om Nip-pe - drik.
bra-ser paa *M.H.* Ja slemt i Vin-den de kom de Skind for - u - dea „Vind.“

Skovshovedpigen.

Moderato.

Fransk Folkevis.

N° 2.

f

p

1. Hos os i Fi-sker-
2. Hver Søn-dag jeg med
3. Naar Dand-sen er til
4. Til Mal skal vi ha'e

Fl. *f*

lei-et Tan-gen er som Lil-jer, Stran-den er saa frisk; der
 Han-sen, Han-sen han er Fi-sker, Han-sen han er fut, hos
 En-de, Dand-sen gjør saa tø-stig i den grøn-ne Skov, saa
 Bryl-lup, O Du sø-de mil-de skjøn-ne grøn-ne Mal, og

vrimler nu af me-get for-nemme Fa - mil-jer, lei-er - li - ge
 Grøn-dal træ-der Dand-sen, Her-rer-ne de smid-sker kal-der mig en
 kan det jo nok hæn-de, Hansen er ldt ly - stig, men han faaer ej
 Han-sen læg-ger Sølv op, sik-ket Bryllups - gli - de, naa hvor jeg bl'fer

Cl. *a*

Fisk.	Ja	kan der tæn	-	kes dum-me-re?
Sut.	Men	Han-sen ved		min Si-de er,
Lov	at	gaae om-kring		paa Sing-sal-ja,
selg.	Men	kan De Han	-	sen nu for-staa,

Folk som	el-lers	har det flot,	de	slaaes om vo-res	Humme-re...
hvis der	bliør for	bøl-le-raat,	og	gjør de	Vrøvl, saa vanker der...
an-dre	Folk til	Spee og Spot;	i	Kvi-en	bums og næ-ste Dag...
med Ha-	mø-ret	er detsmaat,	Gud	ved	hvad han dog tænker paa?

(raabes:)

Torsk,	le-ven-de	Torsk,	Torsk	er	godt.
Skal-ler	hel	Skal-ler	Skal-lerer		godt.
Sild	blan-ke	Sild	Sild	er	godt.
Hornfisk,	fri-ske	Hornfisk,	Hornfisker		godt.

Før og nu.

Allegro moderato.

Hervé.

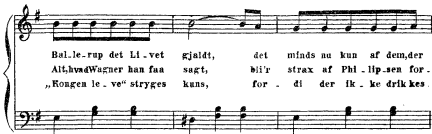
No 3.

Fine.

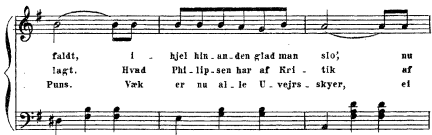
- p*
1. Drog Frem-skrids-klub - ben før i Kamp mod
 2. Før - e - net er nu Car - sten - sen med
 3. Ja Car - sten - sen hun er en Knop og

den kon.ser.va.ti - ve Klub, fik de kon.ser.va.ti - ve
 Gu-stav Christensen, sin Ven. Vel - kkommen by.der Gu-stav
 Christensen et gam melt Liv, rød den kon.ser.va.ti - ve

Tamp, og Fremskridtsmænde - ne fik Skrup. Ved
 glad, og Car-sten-sen si'r Tak for Mud. Og
 Klub, vor Fremskridtsklub kon.ser - va - tiv. Se

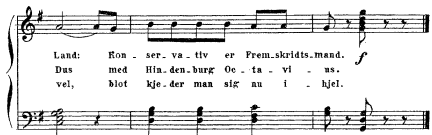
Bal.le-rup det Li - vet gjaeldt, det minds nu kun af dem, der
 Alt, hvad Wagner han faa sagt, bli'r strax af Phi - lip - sen for -
 „Kongen le - ve“ stryges kuns, for - di der ik - ke drik kes.

faldt, i - hjel hin - an - den glad man slo; nu
 lagt. Hvad Phi - lip - sen har af Kri - tik af
 Puns. Væk er nu al - le U - vejrs - skyer, ei

hø - rer Lachman man med Ro. Nu Hip er Hap i det - te
 Wag - ner sæt - tes i Mu - sik. Ja Hip er Hap, snart drik - ker
 myr - des mer med Pa - ra - plyer. Naa Hip som Hap al - li - ge -

Land: Kon - ser - va - tiv er Prem - skridts - mand. *f*
 Dus med Hin - den - burg Oc - ta - vi - us.
 vel, blot kje - der man sig nu i - hjel.

D. C. al Fine.

Det kan De faa skriftligt.

Allegretto.

Zampe.

N° 4.

Fine.

1.	1	By - en	et	The - a - ter	blev
2.	Hr.	Holmkvist,	vel	an - skre - ven	som
3.	En	Lieutenant	af	de ra - ske	paa

saa - dan	co - man - dert,	at	rød - men - de	Pla - ca - ter	Sa'.
Pål - mans	Se - kre - ter,	helt	plud - se - lig	var	ble - ven
Fæl - le - den	holdt	Hvil,	flot	løf - ted	han
				sin	Fla - ske
				og	

det	gaar	rent	for - kert.	Selv	i	The - a - trets
Brø - dre	in - tet	værd.	Bag	Ø - ret	han	sig
klin - ked	med	et	Smil.	Men	han	kom
					slem	i

Støt-ter Sai-son-en gav et Chok, de holdt ei de-res
skri-ver: der ven-tes Te-le-gram, han svært nys-gjær-rig
Vin-den, en Frø-ken for ham sto: „Jeg er For-staa-der-

Bøt-ter. Naa jal det gjaldt nok Bloekt! Nei nei Hr. Kammer-
bli-ver, skjøndt ei det ra-ger ham. Han spørger paa Sta-
in-den, var det til mig De lo? Nei, Frø-ken naar man

her-re det er til Dem det svi'r. Det kan De godt faa
tio-nen: Hvad stod der? Sva-ret bli'r: Det kan De godt faa
ser Dem, man næp-pe ly-stig bli'r: Det kan De godt faa

skrift-ligt til-med paa graat Pa-pir, det
skrift-ligt paa Te-le-gram pa-pir, det
skrift-ligt paa et Styk-ke Mad-pa-pir, det

kan De godt faa skriftligt til-med paa graat Pa-pir.
kan De godt faa skriftligt paa Te-le-gram pa-pir.
kan De godt faa skriftligt paa et Styk-ke Mad-pa-pir.

Nu skær 'en.

Allegretto.

Tysk Vise.

No. 5.

f *Fine.*

p

1. Den fem-te Ju-ni By-ens Børn vor Grundlov fei-er som de
 2. Naar en for-so-ren Værtshus-hol-der er ble-vet al for stærk i
 3. En Saa-ger-in-de nys det græmmed, at han kun kun-de syn-ge

kan, til Høj-re rask de slaar til Sø-ren, mens Ven-stre
 Skov'n, saa i Ku-pén han U-fred vol-der, kan hæn-de
 Alt, og saa for-don-sted hun fra Hjemmet, det var Pa-

tør-stig gaar i Spand; men hvis de Re-fe-ren-ter
 han bli'r lidt for-hovn, for hvis han læ-rer blot at
 ris nok Rei-sen gjaldt, der midt i Ver-dens-by-ens

tæl-ler for man-ge Tu-sind af en Slags, si'r Re-dak-
 ken-de paa en ar-ti-stisk Næ-ve Knoen, saa kan han
 Lar-men, fik Høj-den snart en an-den Klang, saa den-gang

tø - ren Fan - den hel - ler, giv mig strax en Sax. Og
 godt sin Nø - se sen - de til Re - stau - ra - tion. „Uh
 Stemmen lød fra Car - men, al - le Ru - der sprang. Og

De skal se, saa skær 'en, saa skær 'en, saa skær 'en. En
 ha Uh ha saa skær 'en, saa skær 'en, saa skær 'en Jo
 Folk de sae: nu skær 'en, nu skær 'en, nu skær 'en Den

halv Snes Tu - sind stran - der mindst paa Klip - per - ne. Og
 De kan tro, at den bli'r læn - ge en - gelsk den. Uh
 To - ne var skam ik - ke fra en Kel - ler - Hals. Og

De skal se saa skær 'en, saa skær 'en, saa skær 'en, En
 ha Uh ha saa skær 'en, saa skær 'en, saa skær 'en, Jo
 Folk de sae nu skær 'en, nu skær 'en, nu skær 'en, Den

halv Snes Tu - sind stran - der al - ler - mindst paa Klip - per - ne.
 de kan tro, at den bli'r me - get læn - ge en - gelsk den.
 To - ne var min sand - ten ik - ke fra en Kel - ler - Hals.

Milinita.

Marcia.

Schild.

No. 6.

1. Bums - fal - de - ra og
 2. Det bli - ver Sport, naar
 3. Jeg ven - der op og

Hip Hur - ra, her ser De Mi - li - nit. Jeg
 som Trans.port man bru - ger Mi - li - nit. En
 ned paa alt, for jeg er Mi - li - nit, saa

hæn - ger i og spræn - ger i. fri Luft det he - le
 By ud Gan - gen sen - der jeg paa Land.sol.dat - vi -
 Al - ber - ti - ne her - i By'n ud - stil - les gan - ske

Skidt. Den gam - le Jord jeg, før De tro'r, kan
 sit. Et Ridt i Sky - er - ne til Kon - gens
 frit, saa Gin - de - rup faar Dig - ter.navn og

spræn - ge som en Visk saa li - ge da, at
 Stal de som en Dands; ei mer til Vands og
 Ny - gaard par Bri - cole, saa Las - sen aus - ge -

si - ge da, hvis jeg er rig - tig frisk. I
ei - til Lands, men dog en Beuf til Mands. Jeg
las - sen glad blir ved Stæ - den - ter - sold. Jeg

Mo - na - co jeg spræn - ger Ban - ken klin - ge - lin - ge -
Klam - pen - berg og Ho - len - berg gjør vips til før - ste
luk - ker Høl - res Mø - der op og luk - ker Ven - stres

ling. En Py - ra - mi - de spræn - ger jeg som
Rang og sæt - ter Zan - gen - berg saa flot paa
I, gir O - ver - skud i Ba - strups Ra - fi -

in - gen Ver - dens Ting, paa Is - land spræn - ger
Top - pen af Mont Blanc. En Fæst - ning staar nok
na - de - fed - te - ri, jeg Tvær - moes lar med

Lam - me - kjød jeg, ja en gru - lig Hovn. I
for Kri - tik, ja selv for Tu - sin - de, men
Hol - stein gaa fred - som - me - ligt i Spand. Bergs

Kjø - ben - havn jeg spræn - ge kan for - bi en Damp - spor -
et for min, thi min Kri - tik er tem - lig kna - sen -
Por - mand Høgs - bro gør jeg vup - ti til hans Ef - ter -

vogn.
 de. 1-3. Bums - fal - de - ra og Hip Hur-ra for
 mand.
 Skad.

jeg er Mi - li - nit, den spring-ske Mi - li - nit hip o hei, den

spring-ske Mi-li - nit. Bums-fal - de-ra og Hip Hur-ra jeg

gi'r et lang Ere - dit, jeg mel-der ei: nu

smel-der jeg, for ud jeg hel-der dig. *f*

Spøgeri.

Allegretto.

Langhaar.

Andran.

N° 7.

p

1. Et lil - le Hus jeg ha - de i Told - bod -
 2. I fem - te Kreds de Dø - de Valg - da - gen
 3. Og - saa i Land - mands - ban - ken, ræd - som er

Kor.

ga - de, der var der Spø - ge - ri. Spø - ger
 mø - de, det er dog Spø - ge - ri. Spø - ger
 Tan - ken, var der nok Spø - ge - ri. Spø - ger

Langhaar.

!? Sto - le - ne dand - sed Bord - dands, Bø - ger fra
 !? Han - sen var in - gen sen Rad, sa'e: in - gen
 !? Lidt Pus - le - ri der fand - tes, det sa'e Ernst

Kor.

Jor - dans sta - dig blev byt - tet om, som... Som?
 Ben - rad har her i fem - te stemt, slem! Glem!
 Bran - des i Po - li - ti - ken. Tak! Ak! Snak!

Langhaar.

Vi læ - ste kun de fi - ne, Vips Al - ber -
Ik - ke i Kred - sen kjend's der Ven - stre . Ge -
Det som Rlu - bten her gaar mig, jeg ei for -

Kor.
ti - ne laa paa mit Nat - te - bord. Hu ha de'
spen - ster, som sig i Grav har vendt. Saa vidt be -
staar mig paa dø - de Con - ti, der liv - li - ge

Langhaar.

Bord. Møb - ler som vi maa skna - ne, vi paa dem
kjendt. Ik - ke i Høi - re e' der stemt af Ske -
er. Bran - des var mis - for - noi - et Glück - stadt ei

laa - ne, al - le med fint Be - træk blev
let - ter. Le - ven - de gam - le Ben, hver
spø - ged! Saa jeg ei a - ver - tær her

væk. Kan man ei mer paa Sto - le sto - le, ho - re
en. Kjendt dø - de: dø - de mag - tes - lø - se: lø - se
mer. Husk paa for dem, der ban - ker Ban - ker, van - ker

Bor - de bin - des for - sig - tigt, rig - tigt,
 Ryg - ter slem - mel Med Gland - sen Han - sen
 nix A - non - cer. Nix pil - le Pal - le!

vig - tigt: er her et Ex - em - pel paa;
 Rrand - sen har paa Rir - ke - gaar - den lagt.
 Po - li - ti - ken Tak - ken fik for sidst.

man ei for Ren - ter ven - ter Komplimen - ter men hvad vin - des,
 Vi ik - ke li'e, at Lig af Gra - ve tra - ve for at stem - me;
 Kan I und - væ - re kjæ - re me - re, li'e - godt op det fjong - ser.

naar det til Luft for - duf - ter, Schuf - ter har sat De - res Stem - pel
 og Rel - ten e' den: tret - ten Stemmer gjemmer nu en væl - dig
 Slaar du mi - ne, slaar jeg di - ne, det er sik - kert vist, og det er

paa.
 Magt.
 trist.

Kærnepigens Vise.

Tempo di Valse.

Carl Erichsen.

No 8.

P

1. Ska' jeg
2. Nu maa

syn - ge, som jeg bær, blev det vist det ba - re
Gjød - ning, tænk hvor haardt! ei om Da - gen kjø - res

Smør, saa det er vel li - ge fedt, om jeg
bort u - den fra en for - nem Stald, hvor den

op - gi'er Æv - ret lidt. Dog jeg si'er kan det gaa an,
in - te lag - te skal. Po - li - ti - et raa - ber: stop

at Carl Wulf i Him - mer - land skriver, han har
til hver Kudsk de snu - ser op, og det nyt - ter

Smør som duer, skjøndt man ved Wulff Val - le - brøer
ei han svær, der er in - te mõi - et der.

Saa var man fuld, sny.den.de fuld, hvis for det SmørSkylåman
Maa.let er fuldt, top.pen.de fuldt, Pot.ten er u.de, her-

vo.ved sit Guld. hit med en Malkt. *f*

3.

Mod et Sporveisselskab nys
 Politiet blev lidt spyds,
 selv en Ritmester ba'e
 de gesvindt at sidde a'.
 For naar Styrelsen den fik
 hvad der saad'n var Sæd og Skik,
 saa var Krybben lovlig tom
 indtil Eftersynet kom.
 Saa var den fuld, svingende fuld
 ellers fik Hestene Smæld kun og Smuld.

4.

Vores smaae nægte Børn,
 de bli'r næppe fødte, førend
 mangen Oxen = Bøllefar
 slemme Planer med dem har,
 for det er jo deres Skam,
 at de just bli'r til for ham.
 Tænk paa Móreus Fare ei,
 bare Fåren morer sig,
 naar han er fuld, kjærlighedsfuld;
 ja lad dog hende gieNavn til sit Kuld.

Tivolls Fremtid.

Allegretto.

Gl. Tivolivise.

N° 9.

p

f

1. Først Por-ten skal væk, og jeg tror den i -
 2. En - tré-en til In - sti - tu - tio - nen til

de er slet ik - ke saa gal, for gaarman saa lidt ud af
 Løn - gangsstræde maa hen. Ved Ind - gan - gen staar Nat - mis -

Por - ten, saa hav - ner man i Na - tio - nal.
 slo - nen og si - ger: Hop ik - ke paa den!

The musical score consists of three systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The first system includes two verses of lyrics. The second system continues the lyrics. The third system concludes the piece with a final line of lyrics. The tempo is marked 'Allegretto' and there are dynamic markings 'p' and 'f'.

3.

Concertsalen nok saa fornøjet
 vil de nu til Gade ha',
 og Balduins Skjorte bli'er strøget,
 i alfald et Stykke deraf.

4.

Se Volkersen, Busholm og Hesse
 vil slet ikke spille mer,
 de skrevet nok har en Adresse,
 hvor de river Theatret ner.

5.

Fru Nimb skal bort efter Planen,
 Kommunen blot siger: la' gaa.
 Dog vil de ej stryge Divanen,
 før de faar sovet derpaa.

6.

Og Kisten vil de ha' i Jorden,
 for Benene volder dem Skræk.
 Og Heilbredden let gaar forloren
 i saadan en trygtelig Træk.

7.

Mens Rosenfloret raseres,
 skal Carstensen's Buste ta's bort,
 og Wivel helt skal barberes,
 men Lumbye skal blot klippes kort.

8.

Hvor Juhles gik op med Ballonen,
 for Fremtiden skal laves Cas.
 Men Borgerrepræsentationen
 paa Kvægtorvet selv skal ha'e Plads.

Sportskvindevise.

Waldmann.

Moderato.

No 10.

f

P

1. Vi er den før - ste Kvin - de Ro - nings -
 2. Saa of - te naar vi gjen - nem Bol - gen
 3. Naar vi nu har lært ud, maa - ske vi

klub, Vi sprænger Modens Baand gaar op i Spor - tens
 skur, en Baad med Mandfolk i kom til paa Fi - ske -
 faar den Fær - ge o - ver - iadt til Ti - vo - lis Pre -

Kor. *Solo.*

Aand, gaar op i Spor - tens Aand. Som Dig - ter kun vi
 ri, kom til paa Fi - ske - ri. Dog skjøndtvi grum me
 gat, til Ti - vo - lis Pre - gat. Strax Her - rer - ne hos

hyl - de Aa - re - strup, af Spil vi bedst ken
 lø - se „Sæ - der“ har, vi tænkte ei paa
 os i Gyn - gen gaar, for det som bedst de

Kor.

li' en Tof - te Fan - ta - si, en Tof - te Fan - ta -
 sligt, vi kjend - te jo vor „Pligt“ vi kjend - te jo vor
 li'r, det er dog Far - tens Pi'r, det er dog Far - tens

Solo

si Vi el - ske A - ma'r - bo - er - ne, for -
 „Pligt“ Men da - en Dag vi ro - e - de om, Pi -
 Pi'r. Vi sag - tens ro de Sku - der tør, skjøndt

Kor.

di de dyr - ker Ro - er - ne, Ja vist De sæt - ter
 ra - ter fra Skovs - ho' - de kom, en Rø - ver - ban - de
 Aæ - re - ne os Kna - den gjør, skjøndt Aæ - re - ne di -

Solo

Pris paa *mf* Ro - er - ne. *P* Det elv - te Bud, *mf*
 fra Skovs - ho' - de kom. Med Rædsels - krig
 ver - se Kna - der gjør. Ja tag en Tørn

det ly - der kort og godt hal ud.
 vi seg - ned om og laa som Lig.
 med os, for vi er Lyk - ke - børn

ja naar Baa - den gyn - ger, Aa - re - ne ei tyn - ger,
 Hen til os de sei - led, spurg - te hvad vi fel - led,
 let De vin - der Lyk - ken med sligt et Hold i Ryg - gen,

p
 vil Du væ - re rask og fro, ly - der jo Re -
 og den e - ne sa'e ved Gud: ta'e og stik en
 Ug - ler - ne i Mo - sen der, fan - ger vi med

Kor.
 cep - ten: Rot Ja naar Baa - den gyn - ger,
 En - de ud. Hen til os de sei - led,
 dis - se her. Let De vin - der Lyk - ken med

Aa - re - ne ei tyn - ger, vil Du væ - re rask og fro
 spurg - te hvad vi fel - led, og den e - ne sa'e ved Gud:
 sligt et Hold i Ryg - gen, Ug - ler - ne i Mo - sen der

ba - re ba - re Ro. *f*
 stik en En - de ud. *f*
 fan - ger dis - se her.

Fra Revuen.

Alla Marcia.

Desormes.

No 11.

Fine.

1. Før-ste Gang da Trop-pen traad-te
2. I en an-den Ro-de nu jeg

an, mødte jeg en Krigs-er-in-drings-mand; lie-saa tidt hans Kas-se ei var
seer to, som Sundheds-sæ-be-fa-bri-kér; han, som var nor-mal saa haanlig

fuld, skrev han om Me-dal-jer, helst af Guld. Sam-lin-gen var
ned paa den an-den, som var o-ver fed; beg-ge de om

ik-ke af de smaa, det kan de laa-ne fle-re Tu-sind paa, og da he-le
Sæ-ben rø-bed mig, det var en som ha-de va-sket sig; Mel-ers ku'e tæ

Stad-sen fløi-ten gik, det var et Hammerslag han fik. Jeg saa, i
væk hver Phi-lip-ens, men mange fler tog Phi-lip-sens. „Til den Mands

mens jeg skæn- ked for en Jens, han stod og bukked for sig selv og
Pris; sa'e Phi-lip-sen, bli- lig- vis man la- ver til sin For- del ei et

sa'e: Ex- e- lens, Strax løb jeg hen og raab-te: Kjø-re
Se- ve- ris, sig selv han slaår, han Kun- sten et for-

Ven, De er da ik- ke gaa-et rent fra Sam- lin- gen.
staar, men jeg har slugt Pon- top-pl- dan med Hud og Haar.

D. S. al Fine. §

3.

Da vi efter Hvil paany gik aff,
blandt de mange pæne Mænd jeg traf,
to fra Aabenraa i et Geled,
en var Prokurator, en var Smed.
Smeden han var bulet her og der,
han var rendt imod en Sekretær,
og saa havde Varmen gjort ham mør,
han var som stegt af at staa i Rør.
„Ja saa'n er Steg'n, naar man vil med i Leg'n,“
sa'e Rodekammeraten, han var stor, skjændt kun
Klein,
„Hvis De vil gaa paa Buleberg, husk paa,
saa ligger der et farligt Hus i Aabenraa.“

4.

Véd De, hvem der pimped' al min Rom?
En der fra en Tur til Aarhus kom,
han var blevet slemt forkjølet der.
Ja, hvad vil man med Vest a' i saad'n et Vejr.
Og som han saa ud det var en Skræk,
den Mand var Skam ej forgyldt af Bræck.
Men med et Sergeanten raabte: Stop!
thi Borger Neuman raabte op:
„Aa bring en Bænk, jeg er saa svimmel, tænk,
jeg regnede paa Olaf og saa fik jeg et Stænk.
Mit Syn si'er Pas, det er vist al den Gas.
det Blus paa Lampen var for stærkt paa Haubro-
plads.

Lidt lyver jeg selv.

Allegro moderato.

Waldmann.

N° 12.

f

p

ff

1. Her staar at Ven-stre na er e - nig, selv
 2. Her staar at Ma-gi - stra - ten ban - der sin
 3. Her staar at Tre-schow skal til Svend-sen, og

Hø - rup ei med Korsgaard skjænd's, at Chresten Berg vil væ-re
 Gas: E - lek - trisk Lys vi faar, hver Dag man By - ens Ga - der
 Svend-sen skal til Cor-tes lidt, og Cor-tes skal til An-ton

Me - nig og ti - e hvad der saa end hænd's Hol-
 van - der, paa lut - ter Fli - ser snart vi gaar, og
 Jen - sen, men Jen-sen skal til Ferd'- nand Schmidt, og

steins Ro-man er luk-ket i, og Tværmoes' Ærg-rel-ser for-
 Ro-sen-dals-vei sik-ke Spænd! sit gam-le Navn skal hæ'e i-
 Schmidt hos Pjer-rot bli'r Sou-fleur, og Chri-sten-sen hans Di-rec-
ritard.

hi, men Bran-des sl'r, han veed alt-for lidt, han
 gjen, og Prind-sens-ga-de ei dø-bes om, om
 teur, men Pjer-rot, Co-lum-bi-ne og Fe'n tar
mf *p tempo*

Ti-mer ta'r hos Ra-dolf Schmidt.
 Bud saa fra Pa-ven der kom. 1-3. Hold op, hold op, nu
 Fal-le-sen som un-ge Gren.

bli'r den for fæl husk paa at lidt ly-ver jeg selv.

f *ff*

Uskyldigheden fra Gjentofte.

Allegretto.

Tydsk Vise.

N^o13.

- f*
1. Vil man i Sko - ven van - dre, skal
 2. Men selv paa an - dre Sti - er man
 3. Min Vei han vil - de spør - re, men
 4. Gjen - tof - tes vi - se Fæ - dre med

Tel - te - ne man flye, for jeg har hørt af An - dre, at
 ei i Fred kan gaae, for Bel - ler - ne saa fri er, naar
 jeg fik Mod af Frygt, og til en vel - klædt Her - re be -
 Kraft nu La - sten slaaer, den var nok me - get be - dre i

Da - mer - ne er „fy“; til Her - rer - ne de
 Mør - ket fal - der paa; nys En en Svovl - stik
 tro - de jeg mig trygt, han kjær - ligt paa mig
 de - res - yng - re Aar. „Hvad skal vi nu,“ de

ro - lig for - tæl - ler de - res Bo - lig: „Jeg
 tænd - te og sa'e, at han mig kjend - te i -
 her - te, vi hjem i Dro - ske kjær - te. Det var
 si - ger, „med de for - skreg - ne Pi - ger, naar de

bor i Num - mer syt - ten, Num - mer syt - ten, Num - mer
 gjen fra Num - mer syt - ten, Num - mer syt - ten, Num - mer
 Nummer hun - dred' syt - ten, hun - dred' syt - ten, hun - dred'
 saa end da var syt - ten, saa - dan syt - ten, hen - ved.

syt - ten.⁶⁶ Sik' - ket Hus i Nummer syt - ten paa
 syt - ten; jeg sva - red Nummer syt - ten, der
 syt - ten, det fæ - le Nummer syt - ten, det
 syt - ten, men tre fi - re Gan - ge syt - ten, nel

Ve - ster - fæl - led - vei. *f*
 kom - mer ik - ke jeg.
 und - gaar jeg vist ei.
 Gud for - bar - me sig.⁶⁶

Nr. 14. En fra Kongens Nytorv.

Mel.: Vi elske vort Land.

1.

Hu sikken Saison,
da selv ej vor Balkon
blev af Bagermadammen ta'et i Entreprise,
da Fru Oda kaldt frem
blev kun engang — nei fem,
men det var alle fem til Fru Krums Benefice.
ak, skjønt Olaf paa Fløjte har spilt et Par Soli,
var Theatret saa tomt, saa det helt var utrolig,
[: Abonnenternes Krands og Prinds Hans — ja
Prinds Hans.
Det var fint, det kan selv den affableste gjøre
utrolig. :]

2.

De har drevet det vidt,
de har skrevet: de tidt
elsker Kunsten saa varmt, at de let sig forkjøle.
men trods Kjærligheds Magt,
hen blev „Kjærlighed“ lagt,
ja hvad Kjærlighed er, fik nok Brandes at føle.
Uden „Der var engang —“ sad vi i Suppedusen.
Det var Stads, og Folk veed, man maa lide for
Stadsen.
[: Der var Sang, der var Dands, men Fortjensten
var hans,
Holger Drachmann fik 12,000 Kroner, det heldige
Asen. :]

Nr. 15. En fra Nørregade.

Mel. af „Den sidste Nat“. (Hvor herligt klinge disse Dandsemelodier.)

1.

Jeg er forvirret ganske! naar jeg-gi'er det franske,
vil Folk netop ha'e det danske.
Det svære, literære Bladene begjære,
men Folk ere mere tvære.
Musens bedste Skat, lokker ej en Kat,
nej, Folk vil ha'e Fløjl og Gøgl og Grin.
De vel bj'ge maa, man en Vilje maa
ha'e, og Gaardmand Møllers det blev min.
Det var trist o, at Mefisto, gik tilsidst, o det var
haardt.
Ingen Fanden saa det, ingen Anden saa det
end de Bænke, som nu skal ta's bort.

2.

Med Lykkepeer jeg rykke frem skal, thi det Stykke
gjør i Sverrig mycke Lykke.
Helt nye Dragter faar de', paa min Kappe gaar de',
men min lille West er borte.
West gik. Østergaard jeg som Trøster faaar,
rundt han som barmhjertig Søster gaar.
Folk vil ha' Charpi, Død og Saar og Kri',
ej de bryder sig om Poesi.
Jeg har ruttet, men fortrudt 'et — det slet ikke
frugtet har,
nu har jeg besluttet, at opfinde Krudtet,
Luntent endelig jeg lugtet har.

Nr. 16. En fra Jernbanegade.

Mel.: Igaar jeg fik min Trøje.

1.

Ifjor Per Gynt jeg spilled,
det kunde ikke gaa,
det var et Sorgens Billed,
naar jeg i Kassen saa.
Betzonich er afslebet
af Østergaard krabat,
laar jeg rig er blevet
ved Lindstrøms Landsoldat.
For Wulff de var nok sure,
de Laurbærkrandse men,
da vi fik Fællesture
saa gik den godt igjen.
Tra la, la la la la osv.

2.

Med Bomber og Granater,
med Kugler og med Krudt
med nu paa mit Theater
jeg Poppegøien skudt.
Mens jeg har exerceeret,
har Andre trukket blank,
og jeg blev konverteret
af Glückstadts Landmandsbank.
Enhver vil gi'e mig Ret i,
at sagtens jeg kan lé:
Min Eftermand er Cetti,
jeg er Particulier.
Tra la, la la la la.

Nr. 17. En fra Amaliegade.

31

Mel.: La' Mønten klinge.

1.

De jubilered'
og de spendered'
Gilde, hvor Falle-
sen, sa' at Alle
nu maatte spille,
hvad Fa'n de ville.
Det Jubilæum var saa la la la la!
Ak, Jubilæet var i Fastelavn,
Rasmussen fortød „Bessøget i Kjøbenhavn“.
Let kan det hænde, hvad ingen har drømt,
de, han no't var skyldig, blev uskyldig dømt.
Lykkebarnets Leje blev kvikt lavet om,
Lykken, som saa ofte, den løb aved om.
Endelig, da kjendelig Salonen var tom,
Turen til Lykkebarnet heldigvis kom.

2.

Nyt vil jeg bringe,
(Kor): lad Mønten klinge,
Scepteret svinge,
(Kor): lad Mønten klinge,
slet ikke tinge,
(Kor): lad Mønten klinge,
ellers saa bli'er det til ingen Verdens Ting.
Vi har Maskerader i vor store Sal,
ligesom Victoria vi har Balmoral,
vi Casinomøder ret ofte skal ha'e,
Aanden fra ot' og fyrre kan Cetti saa ta'e.
Og Operetten med „Kejserens Klæ'r“
mislykkes ej i det fine Kvarter,
men dersom Publikum dog er saa dum
laves Theatret til Frilagerum.

Men det sker ingensinde,
jeg har jo Linde-
man som i Blinde
la'r Mønten klinge.
Vil Lykken svinge
kan jeg blot ringe
paa Linge linge linge linge Lindeman.

Da capo Vers til Sang Nr. 5.

Et Rigsdagsflertal til sin Skam har
for Magasingeværer Skræk,
saa si'er en snild Minister: „Ama'er!
en Skydebanefrokost dæk,
maaske en Prøve der kan frugte.“
Men da han saa ved Bordet sto'
og saa, hvor flinkt de Kniven brugte,
ganske smaat han lo
og hviskede:
„Nu skær 'en, nu skær 'en, nu skær 'en,
nu kan jeg vistnok rolig sige Tak for Mad.“
Og hviskede:
„Nu skær 'en, nu skær 'en, nu skær 'en,
nu kan jeg vistnok ganske rolig sige Tak for Mad.“
